

Medlem fra Sorø opmærksom paa, at det maa bero paa en Misforstaaelse, naar man paa den Maade standser Sagen. Er det rigtigt? Jeg tillægger disse Udtalelser nogen Vægt — det er jo en selvsagt Ting —, thi det er en Erklæring afgivet af Karl Hansen i Anledning af Undersøgelsen, og denne Erklæring ligger i de samvirkende danske Husmandsforeningers Arkiv. Den var med som Bilag sammen med Ministeriets Kendelse tilligemed adskillige andre Aktstykker, deriblandt Vanges Redegørelse, hvoraf den mærkelige Regnskabsrevision fremgaar. Disse Aktstykker fremsendte jeg til Hr. Jørgen Nielsen, Formanden for de samvirkende danske Husmandsforeninger, som Bilag til Ministeriets Kendelse. Man har ikke fundet det opportunt at offentliggøre andet end selve Kendelsen. Det var min Tanke, og det var ret nødvendigt til Sagens Forstaaelse, at man ogsaa skulde have offentliggjort Bilagene; men det er ikke sket. Blandt disse Bilag er denne Udtalelse af Karl Hansen, og jeg kan dog ikke tro, at hvis Karl Hansen her har fremført noget urigtigt, vilde det have henstaaet uimodsagt fra Bestyrelsens Side. Men har Karl Hansen Ret, saa taler det ærede Medlem jo ikke Sandhed i sin Erklæring i Betænkningen, naar han siger, at der kunde ikke tages Hensyn til Karl Hansens Ønske. Jeg ønsker da at faa opklaret: Hvem er det, der her taler sandt og rigtigt, det ærede Medlem fra Ringsted i Betænkningen eller Karl Hansen i sin Erklæring, der saa at sige er kontrolleret af de samvirkende danske Husmandsforeninger.

Og saa er der endelig Rosinen i Pølseenden i det ærede Medlems Indlæg. Langt om længe kommer det ærede Medlem til det springende Punkt, Brev Nr. 2, og fortæller, at han ved endnu ingen Besked om dette Brev: „Det er maaske en Genpart af et Privatbrev til mig. Det er vistnok“, siger det ærede Medlem — det er et mærkværdigt „vistnok“ — „trods dets taktløse og noget forvirrede Indhold ogsaa sendt Husmandsorganisationen“. Jeg beder ærede Medlemmer tænke en lille Smule over den Sætning og prøve at finde Rede paa, hvilken Tanke der ligger bagved dette: Jeg kender intet til dette Brev endnu, jeg ved ingen Besked om det, men det er vistnok gaaet til Husmandsorganisationerne. Hvor paa bygger det ærede Medlem denne Hypotese om en Genstand, angaaende hvis Eksistens han savner alt Kendskab. Det ærede Medlem talte om Karl Hansen som forvirret og taktløs. Jeg maa sige, at af

de tre Aktstykker i Betænkningen, de to fra Karl Hansen og det tredie fra det ærede Medlem fra Sorø, er det ærede Medlems sandelig ikke det mindst forvirrede. Det Brev, hvori Karl Hansen bad om at faa det hele tilbage, bleve Husmandsforeningerne ogsaa gjort bekendte med. I den Forbindelse var det ærede Medlem fra Ringsted saa elskværdig i Gaar at antyde, at jeg havde undertrykt dette Brev, og at jeg jo egentlig burde have gjort Offentligheden bekendt med, at Karl Hansen havde skrevet dette Brev. Ikke sandt, det var det ærede Medlems Mening? Jeg har selvfølgelig ikke undertrykt dette Brev, det har ikke været i min Besiddelse, endnu mindre i Ministeriets. Det er blevet mig forevist lejlighedsvis, det har aldrig været i min Besiddelse, jeg har ikke kunnet offentliggøre det. (*Poul Christensen*: Og ikke læst det?) Jeg har læst det, og det interesserer mig, at de Herrer lægge Vægt paa, at jeg har læst det. Dermed ville de Herrer vel sagts slaa fast, at den Omstændighed, at Karl Hansen paa et vist Tidspunkt har ønsket at faa sine Papirer tilbage, har en særdeles væsentlig Betydning for Bedømmelsen af de Herrer Pligt til at foretage en Undersøgelse. Det har det ikke. Det, de Herrer skulde undersøge, var ikke i første Linie Kriminalitet eller andet deslige i Forbindelse med Karl Hansen, men hvordan Forholdene vare vedrørende Administrationen af Planteavlbevillingerne. Jeg tænkte nok, at de Herrer vare rede til at gaa i Vandet paa det lille Brev. Jeg konstaterer Faktum.

Saa skal jeg gøre nogle Bemærkninger til Slutning selv med Fare for at trætte det ærede urolige Medlem fra Middelfart (Slengerik). Det ærede Medlem sagde i Gaar blandt andre Uhyrligheder: hvad skulde vi gøre andet end at sende Sagen til Husmandsforeningerne, skulde vi være gaaede til Politiet? Jeg har ikke sagt et Ord om, at de Herrer skulde være gaaede til Politiet eller Justitsministeriet eller noget fremmed Sted hen. Nej, de Herrer skulde have sendt Sagen til Departementet i Landbrugsministeriet, og efter en Undersøgelse og Overvejelse der kunde de have hørt Husmandsforeningerne, hvis de vilde, eller taget Politiumdersøgelse, hvad de nu vilde gøre. Jeg har ikke sagt, at de skulde primo tage en Politiumdersøgelse, ikke med et Ord. Men det falder mig ind, at de Herrer havde en anden Sag paa dette Tidspunkt. Jeg ønsker her at indskyde, at her er ikke Tale om et Angreb paa Husmandsforeningerne, thi deres Medlem-